

Griselda - present

Griselda esperava en el lloc que Maurici li havia dit, fumant-s'ho tot, absolutament tot. El pit li feia mal i ja no li quedaven ungles, de tant de rossegar-se-les. Tenia fred, una gelor que semblava venir de dins cap a fora. El lloc era descoratjador i la tenia trastocada. No comprenia el motiu de citar-la en aquell polígon. La rigidesa l'envaïa i li bloquejava els pensaments agradables, encara que intentava controlar els sentiments negatius, perquè aquell final era molt sòrdid i veritablement haguera desitjat no odiar-lo, recordar sols els moments de gaudi, inclús ser amics o, si més no, no odiar-lo. Estava ben lluny dels moments en què l'esperava, tombada a l'estora, al pis que havia acollit les trobades furtives d'ambdós.

El seu niu d'amor amb Maurici era un lloc de trànsit i ho sabia, antic i llòbrec, però Griselda l'havia pintat com per a un cau d'evasió, un espai personal per a sucumbir a la disbauxa, per a jugar i somniar, i que ella pintà tot combinant colors virolats i colors neutres que impactaven com un quadre de Kandinsky. Era el lloc on s'havia acostumat, entre d'altres, al bon cava i a sorprenents llepolies. A Maurici li agradaven les sorpreses i ella el corresponia amb una creativitat morbosa.

Quan va aturar-se el vehicle, a Griselda li van fer figa les cames. La ràbia que sentia feia només uns instants, es convertia en llàgrimes, tot i que no volia plorar. Amb malaptesa s'acostà al cotxe. Maurici baixà sense pressa, obrí el maleter i deixà una bossa a terra. Després va restar immòbil a la part de darrere de l'automòbil, com si haguera perdut el fil dels actes que havien de seguir. Griselda pensava recollir la bossa i marxar sense una paraula de comprensió, perquè no volia concedir-li la comprensió a qui li faltava valor per encarar la realitat. Com que no volia veure la seua covardia ni el seu egoisme, no el mirà a la cara. El desig de Griselda, en aquestos moments, era que ell remugués tota la vida, com un porc mentider, que s'amerés en els llots que havia bastit. Ella havia entés que ja no comptava en la vida de Maurici, ara que li arribaven les vaques magres, ara que el sorprenien les xafarderies, els escàndols a la premsa, els micròfons a l'entrada i la sortida dels jutjats. El món de Maurici s'esfondrava. Bé sabia ell que s'havien acabat les entremaliadures de luxe i el temps de l'eròtica del poder. Amb paraules confuses li ho va confessar en la seua última trobada, amb el pesar de qui prompte serà desallotjat del paradís. El sòl els va sacsejar o almenys això van sentir ells, mentre s'abraçaven i ploraven suaument.

Ell, que era el mestre, ara no s'atrevia a mirar-la, sols mirava la bossa, insistentment i semblava com paralytatzat. En canvi, Griselda tenia temor a aqueixa

bossa per allò que representava: era una bossa vulgar, gastada, una bossa de merda, però era l'única cosa que encara els lligava. Contenia les ben poques pertinences que ella emprava quan anava al pis vell i fosc del carrer Corretgeria: una tovalla que demanava un llavat, un barnús de falsa seda que li va regalar Maurici pel seu aniversari, un raspall de cabells i un de dents, un encenedor també regalat per ell, tres cedés, un d'ells d'Amy Winehouse, i una cafetera petita. Això era tot. Tot ben poca cosa, cap objecte de valor. Poca importància tenien per a ella els objectes, no era això allò que més li importava. La conversa telefònica fou claríssima, s'havien de deixar de veure, les coses s'estaven posant d'allò més insuportables i li estaven buscant la ruïna. No hi havia lloc per a més.

Així que Griselda recolliria la bossa del terra i no el tornaria a veure, sense una mirada, sense una paraula. Però, inesperadament, es va obrir la porta del cotxe i va eixir una dona de dins amb gran violència, escridassant enfurismada. No l'havia vista, estava massa fosc i des de fora no es percebia la seua presència dintre del BMW. S'acostà a Maurici iradament, el va espentar i li va manar que entrara al cotxe i que marxaren immediatament del lloc. Ell, com un autòmat, va tancar el maleter, va entrar al cotxe i va arrancar precipitadament. Les llums del cotxe s'allunyaren en la foscor i tot va quedar en un silenci sepulcral, alterat només pel pas d'algun vehicle en la llunyania de la carretera comarcal.

Griselda no entenia el motiu de la cita en un polígon industrial, era molt neguitós haver d'acabar d'aquella manera tan humiliant, ella sola i en la inquietant solitud nocturna d'un polígon. El terror se li va apoderar. Li va semblar sentir un soroll prop. I ja en alerta, va intentar descobrir l'origen de la fressa. Aleshores va albirar que, de darrere d'un camió parat, va sorgir una figura masculina.

Alba - passat

Quan em va trucar l'Angie per dir-me que tenia una feineteta per mi, vaig fer un bot d'alegria, feia dies que arrossegava l'ànima i la gana, no és cap gran cosa però paguen bé, no era un anunci, ni un petit paper en cap serial ni en cap pel·lícula, em contractava un particular per una feina concreta, recordo que vaig tòrcer la boca, les feinetes particulars sempre tenien el perill d'acabar amb treballs extres i l'Angie sabia perfectament que jo a això no hi jugava; ho ha deixat molt clar: Alba, no pateixis i a més paguen molt bé. Aquest va ser l'argument definitiu, realment pel petit paper que havia de fer pagaven molt bé, i només es tractava de pujar a un cotxe, acompanyar l'home que el conduïa, que havia d'anar a lliurar una bossa a una

dona, esperar a què ell parlés amb la dona durant màxim cinc minuts, passats els quals havia de baixar del cotxe i cridar-lo perquè marxessin.

* * *

Faltava mitja hora per anar al lloc que l'havien citada, s'estava vestint, discreta per no cridar l'atenció; com a bona professional es maquillà també discretament; es col·locà les perles a les orelles i al coll, i agafà aire ben fort; li arribaven energies molt negatives, es posà les sabates i, decidida, sortí de casa.

Alba - present

De seguida que vaig pujar al cotxe el vaig reconèixer, però ja era massa tard per refusar la feina, o sigui que amb professionalitat li vaig demanar què esperava de mi; fou clar i concís. Des del cotxe els veia acomiadar-se, ella semblava tan trista i desemparada com jo mateixa, molt més jove, transmetia abatiment i desesperació, ell li lliurà una bossa i sense mirar-se als ulls es fongueren en una abraçada profunda i plena de llàgrimes, els cinc minuts passaren i en vaig deixar passar cinc més fins

que vaig entendre un discret senyal de la seva mà. Vaig sortir feta una fera, cridant-lo tal i com m'havia demanat, fins i tot el vaig empentar cap al cotxe, ella va quedar sola i desconcertada.

En arribar a la ciutat li vaig dir que em deixés a la primera cantonada. Ho féu, em pagà i vaig marxar a buscar un taxi, amb l'avís amenaçador de no dir res del que havia vist a ningú; tampoc no havia vist res realment especial, només un comiat, però aquella sensació d'amenaça em féu posar els pèls de punta i no em podia treure del cap aquella noia allà sola, i el meu jo més intern em demanava que l'anés a buscar, que el que havia vist era molt menys del que havia passat. Vaig guiar el taxista com vaig poder i en vint minuts tornava a ser a la cantonada, ella no hi era, a terra hi havia la bossa que ell havia tret del cotxe, les sabates de taló que duia, tirades uns metres més enllà, i una bossa amb tot el seu contingut escampat per terra: un mòbil, un pintallavis, un moneder, un paquet de mocadors de paper, una llibreta... i més enllà una jaqueta.. però ella no hi era, només en quedava un crit d'esglai. No sabia què fer, el comptador del taxi anava corrent, no podia trucar a la policia perquè més enllà de quatre coses tirades per terra i una abraçada no els hi podia dir res més, no sabia res, només que feia vint minuts una noia amb cara de por estava palplantada a la cantonada i ara només en quedaven les seves coses, potser havia fugit corrent, però ningú no fugí sense el mòbil... Vaig agafar el mòbil,

anava amb un patró; vaig provar els més fàcils però sense sort, no podia mirar a qui havia trucat per darrera vegada. La llibreta potser explicaria alguna cosa; en obrir-la vaig veure que hi faltaven les darreres pàgines; les de davant estaven plenes d'anotacions desordenades escrites amb una lletra infernal. Continuava notant l'esglai d'ella, però potser només es tractava de la meua pròpia por. No vaig trobar documentació personal, no sé qui era, ni a on buscar-la; el taxista baixà del vehicle, em veia neguitosa i volia saber si passava res, li vaig explicar molt per sobre, i em va ordenar que pugés al taxi, que tot plegat era massa sòrdid, que em portava a casa. Finalment em vaig deixar convèncer; abans de baixar em va advertir que anés en compte i que no tornés al polígon; vaig fer cara d'obedient i li vaig agrair la paciència.

A casa em vaig fer un esquema de tot plegat, no puc pensar sense esquematitzar, només em quedava la possibilitat de tornar allà per intentar esbrinar més coses; em vaig posar còmoda, vaig agafar el cotxe i cap allà. A la cantonada ja no hi quedava res de res, ni bossa gran ni bossa de mà ni sabates... potser havia tornat i havia marxar. Amb el cotxe vaig resseguir tots els carrers de la zona per si la trobava caminant. En un contenidor al final del carrer he vist uns quants gossos furgant una bossa gran, la bossa; m'hi he acostat amb el cotxe, els gossos han fugit i l'he vista; l'he vista allà estirada damunt la bossa i les seves pròpies coses, amb la

cara desfigurada... He trucat immediatament i sense rumiar-m'ho a la policia i a una ambulància, ara arriben, jo no he sigut capaç de baixar del cotxe ni de moure'm ni de parlar... he notat que algú obria la porta del cotxe i m'agafava les mans i em feien prendre una pastilla i se m'emportaven a una altra ambulància, i els he preguntat si la noia era viva o morta, i m'han respost que estigués tranquil la, que no patís més, que molt aviat seria amb ella... he somrigut.

Griselda - present

Ja no puc per més temps ofegar aquesta constant excitació. No em puc sostreure a la teua muda crida, a la teua inquietant espera. Fa dies que et vinc presentint, que he entrevist la teua bella presència.

Has despertat en mi un sentiment que estava amagat en alguna de les meues cambres secretes i que avui s'obstina a apoderar-se de totes les altres estances.

Jo mateixa he col·laborat en aquesta invasió, m'he anat despullant inexorablement de tot el que les omplia: he deixat enrere tots els afers i records que em pertorbaven; he anat desatenent els meus amics, posposant i rebutjant les seves invitacions, les seves visites, les seves incoherències (per què haurien d'ocupar ells

una dedicació que només per a tu té sentit?); més difícil, però igualment inevitable, ha estat la ruptura i l'abandó del meu absurd amant (quin objecte tindria, tot sabent que tu m'esperes i em desitges, una relació de la qual només queda la rutina i el pàl·lid record d'allò que va ser?).

Sola a casa he anat purificant-me, exclusivament per a tu: vull ser mereixedora del teu inesperat amor. Aquest matí he tancat una a una totes les finestres, he desconnectat el telèfon i m'he dedicat a preparar la nostra trobada, tot i trencant tot lligam amb l'exterior.

Meticulosament, hi vaig seguint tots els detalls: Em raspallo el cabell a consciència, sense cap pressa, m'allunyo una mica de l'espill i estudio el meu cos, ja banyat i perfumat, com si el veiés per primera vegada. La meua pell crema només en imaginar-me el teu contacte. Torno a acostar-me a l'espill, i perfilo la línia de les celles, ombrejo acuradament les parpelles i dono color negre a les pestanyes. En els meus ulls veig reflectida l'ansietat per trobar-te. Acoloreixo de forma tènue les galtes fins a matar la seua pal·lidesa i aplico un vermell intens als meus llavis. Em dirigeixo a l'armari i en trac el meu vestit més bonic i suggeridor. És apropiat per a la gran ocasió; em cenyeix lleument el cos, l'insinua. El mirall reproduceix una imatge elegant i sensual, somric satisfeta.

* * *

Ja al carrer, embolicada en el murmurí nocturn de la ciutat, et cerco entre les mirades dels transeünts que es creuen en el meu camí.

Duta per un guia inexplicable, vaig deixant enrere el centre de la ciutat. La meua ansietat i la meua excitació són creixents. T'endevino als afores, després de l'últim barri marginal i noctàmbul.

En endinsar-me en els seus carrers, puc adonar-me de la teua proximitat: torne a sentir la teua olor, la reconec i sent un gran sotrac. Els carrers són foscos i, en alguns locals baixos, febles llums i fugaces músiques semblen convocar-hi grups: homes de feréstegues mirades que beuen i emmudeixen sobtadament en veure'm passar.

Noto la teua proximitat però no et trobo. On ets? Per què no mostres la teua torbadora presència? Giro l'última cantonada, anhelant. Sent darrere meu una remor de passos atenuats per una suggerent i repetitiva melodia de jazz. Ara sé que m'esperes en aquesta inquietant foscor. Corro cap a tu, i el soroll de les petjades augmenta el seu ritme entre unes respiracions entretallades. La seguretat de trobar-te fa que tot el meu ésser s'electritzi i comenci a humitejar-se'm el sexe.

* * *

Unes mans com urpes m'arriben per darrere, s'apoderen del meu coll, dels meus braços: són diversos homes; les seues boques amarades d'alcohol. Em pregunto per què no surts, per què no véns al meu encontre. A tu et busco, no a aquests agres alens, no a aquestes mans lascives que m'esquincen el vestit i s'aferren a la meua carn. Lluito amb totes les meues forces, ja que no és a ells, sinó a tu a qui desitjo lliurar-me.

El crit se'm queda paralitzat a la gola en contemplar la lluentor metàl·lica d'una navalla. En aquest instant el so d'un saxo portat pel vent es fa més perceptible per damunt de les obscenitats que em llancen. La dolorosa punxada em travessa el costat. A aquesta la segueixen una altra i una altra Tinc la sensació de surar per l'aire, que em vaig separant del cos i ja no exerceixo cap control sobre ell, que se sacseja en les seues últimes convulsions.

Per fi m'enlluerna la teua mirada. Ah, em sento fondre a poc a poc, com si fos de sucre. M'uneixo definitivament a tu mentre el meu cos jau en el fluid que raja del meu sexe i la sang que brolla de les meues ferides.

M'acabaran engabiant. Per pringat i per tòtila, al final aniré al talego per culpa dels bitllets que em va apoquinar aquell pureta¹ del buga² molon, sempre amb una bossa a la mà de la que mai no se separava i que vaig acabar pispant. Algun dia m'adonaré de la jugada mestra: aquell cabró es deia com jo, i per això em va buscar, per confondre identitats i encolomar-me el mort a mi, que acabaré al trullo per imbècil. Serà la meva perdició!

M'hauria hagut de conformar amb els treballs de costum: tangar guiris, xorar incauts, passar haix pel descampat i anar xamullant³ amb les meuques a qui feia de macarra mentre les vigilava i les defensava dels barandes⁴ que les sumbaven després d'haver-se-les endut al catre per quatre rals, dels que jo també hi sucava comissió.

Però quan va aparèixer aquell paio oferint-me caler llarg a canvi de donar-li matarile a una gaxí, vaig al·lucinar per un tub. Amb aquella pasta podria començar una nova vida i ajudar la meva vella a pillar jamància de forma legal. Inclús la faria contenta regalant-li una medalla d'or i un peluco guapo, que el que tenia de quan es

¹ Pureta: Vell, vella (Joan J. Vinyoles i Vidal. **Vocabulari de l'argot de la delinqüència**. Ed. Milà. Col·lecció Llengua viva).

² Buga: En llenguatge popular, cotxe.

³ Xamullar: Parlar, enraonar (Op. cit.)

⁴ Baranda: Pinxo, valent; gairebé sempre emprat despectivament (Op. cit.).

va casar, el que havia mangat el meu vell, va haver-lo d'empenyorar per culpa del jaco, que al final es va endur per davant la meva germana allà per l'any 84.

Hauria hagut de dir que no ho volia fer, però la necessitat pot més que el canguelo i els escrúpols. No me'n podré escaquejar. Qualsevol dia sé que vindrà la pasma, m'amenaçaran amb les pipes, m'emmanillaran i em duran directe a la trena acusat de marelar⁵ dues ties.

Perquè van ser dues: una, només per curro, ja ho he dit, i l'altra, perquè era una plasta i també per si es xivava d'haver vist el que no havia de veure. Ella, com jo, havia de tancar la mui⁶ i fer la vista grossa; em figuro que l'havien contractada, igual que a mi, però la paia, amb tot el seu careto, es dedicava a perseguir-me per tot arreu i a posar-me en evidència.

El cas és que la pava em va posar l'ull a sobre i no em deixava ni nit ni dia, esperant que me la traginés. I no hi havia manera d'espantar-la i que se n'anés a donar la murga a una altra banda. No és que no m'agradés, que la pirada aquella tenia un polvo, però no m'interessava gens camelar-la: l'andova⁷ que m'havia afluijat la pasta m'ho va dir ben claret: *-tu no saps què passa, no coneixes ningú i no preguntes res.*

⁵ Marelar: En llengua caló, matar.

⁶ Mui: Boca (Op.cit.)

⁷ Andova: Mot amb què es fa referència a una persona sense anomenar-la (Op. cit.)

O sigui que la vaig haver de marelar. M'hi van ajudar uns col·legues que també van tenir la seva recompensa de carn i de guita. Però el marró me'l menjaré jo solet. Carn de canó, això és el que seré!

M'engarjolaran i em costarà de respirar a la cel·la fosca i estreta, compartida amb tres més, i que, a sobre, fotrà una catipén⁸ de pixum inaguantable. Em costarà també dominar els pinxos que controlaran el tràfic de mandanga, tripis i farlopa allà dins. Però pels meus ous que, ni que siguin cinc minuts, em faré l'amo del corral. Per xulo, el menda! No coneixen el Mauri quan va de sobrat. Encara que em fotin un trau al coll i m'enviïn a can Pistras amb una albacetenya⁹, a mi no em vindrà amb bronques cap gilí. No duraré ni dos dies, ja ho sé. La dinyaré només entrar, i res no haurà servit per res: la meua vella es gastarà la violla que encara quedarà de l'encàrrec, privant pels descosits i encadenant una curda darrere l'altra. Mentrestant, jo aclucaré l'ull a la garjola com un primo, que és el que sóc.

Quina merda! Si jo encara no havia matat ningú ni elles tampoc m'havien fet mai res, les pobres. I el fill de puta que ho ha manegat tot, de rositas tan feliç! Tot pel puto parné que ni tan sols em podré gastar.

⁸ Catipén: Pudor (Op. cit.).

⁹ Albacetenya: Navalla d'Albacete.

Però el pitjor serà un cop l'hauré palmat i em trobaré a l'altre barri amb les dues xavales que, com jo, seran a d'infern, perquè bones tampoc no ho eren, les coses tal com són.

Aquest sí que serà un càstig fetén, i no que m'entaleguin... Com m'ho faré per mirar-les a la cara durant tota l'eternitat?

Griselda - passat

Preparava inquieta i emocionada les nostres trobades: llums íntimes, ombres acolorides, olors provocadores, sabors dolços i picants, fons de música in crescendo. Pensava en els seus braços. M'envolten, sense nusos. M'agraden. Seguretat en el cau.

No l'agafis ara. El seu mòbil ballava sobre una prestatgeria gairebé buida, fins a cansar-se. Però un dia aquesta dansa convulsa em va guanyar. Va agafar aquest "terminal d'última generació" i va contestar. Va quedar amb el seu interlocutor. Havia de donar-li un sobre? Solament vaig sentir un nom que vaig relacionar amb una gran empresa. Vaig pensar que el Maurici es movia en les altes esferes de poder, i això m'atreia.

A partir d'aquest moment, al principi sense adonar-me'n, van començar a esmicolar-se el plom de les vidrieres de colors que jo havia creat per al nostre amor secret. El telèfon va entrar a formar part del trio en què es va convertir la nostra relació.

A sovint noves trucades. Jo tot just hi escoltava: noms de polítics, empresaris coneguts, contractes públics, més sobres... La seva veu va anar fent-se cada vegada més tibant: cal anar amb compte, crec estar sota sospita.

Un dia va ser el meu mòbil el que va començar a vibrar i el Maurici el que va saltar del llit per agafar-lo. És per a mi. He hagut de donar el teu número. Sense més explicacions. Reunions i comptes bancaris a l'estranger. He anat sabent-ne massa coses?

Així va anar acabant el nostre temps. Ell, massa nerviós i descentrat. Jo, trista perquè ja no era la seva primera i única idea en les nostres cites. El nostre amagatall es va convertir en una ratera, i ara, en aquest polígon solitari, estic esperant perquè em digui el que no vull sentir.

Griselda - futur

Amb una fiblada de dolor que em traspassa tot el cos, embenada fins a les celles però viva, i encara amb més dolor en la meva ànima per veure'm embolicada en aquesta història de desolació i mort on el poder dels diners no deixa escletxa ni per respirar, amb tota aquesta angoixa, intentaré ordenar els cruels records d'aquests últims dies, que colpegen, encara desconcertats, el meu cap. Així podré explicar, des d'aquest llit d'hospital, a la policia que ha d'aparèixer d'un moment a un altre, alguna cosa mínimament coherent i connexa.

Després del colp sec que van descarregar sobre mi, em vaig deixar morir. No sé quants dies. En tornar a obrir els ulls, vaig veure una elegant i estranya dona. No, no tan estranya. La seva cara em sonava. Em va dir que es deia Alba. Es mostrava amable i afectuosa però revelava molta ansietat o era mala consciència? Jo estava cansada, confusa i molt medicada i ella ho va percebre. Va marxar: Tornaré a veure't.

A mesura que jo anava despertant, solament una presència cada vegada més intensa, el Maurici, anava ocupant el meu pensament. M'oprimia i quan Alba va aparèixer de nou, vaig bolcar sobre ella els meus dubtes. Li vaig parlar del nostre amor, de les nostres estones junts, de les meves hores anteriors a estar amb ell, de

com em complimentava i del somni en què jo vivia fins a la nostra següent cita. No entenia per què havíem trencat, no en sabia la causa, però estava segura que el nostre passat, seguia en la seva memòria. Per què no venia a veure'm? No és possible que no veiés el que havia passat. Quan queia irremeiablement a terra, després de l'atac que vaig sofrir, encara vaig poder sentir l'accelerador grinyolant del seu cotxe.

I ella em va tranquil·litzar amb la seva veu suau. Ara no hi donis més voltes. Pensa només a cuidar-te i sortir d'aquí el més aviat possible.

Alba va entrar precipitadament a la meua habitació, en la seva següent visita. La seva cara havia canviat. Va tornar la tensió al seu rostre. Portava un periòdic i em va llegir un titular de la primera pàgina: Trobat el cos sense vida del polític Maurici Carbó. Una sola bala havia acabat amb ell. Els degotadors van xocar uns amb uns altres. Em vaig enfurir. Els meus plors, amb ràbia, es van deixar sentir. Em van posar calmants, i així em vaig anar assossegant. La meua memòria finalment va despertar. Va agafar una velocitat de vertigen. Em van assaltar unes primeres imatges: vaig veure la dona que, xisclant, empenyia el Maurici cap al cotxe mentre recollia la bossa del comiat. Havia vist l'Alba aquell dia. Ara la tenia davant, i ella es va adonar de que la reconeixia.

Les dues estàvem involucrades en la història dels Mauricis. Ella em va obrir els ulls. Arribarem fins al final. Les seves sospites i les meves van esdevenir evidències.

El Maurici estava ficat en assumptes tèrbols. Jo vaig ser testimoni involuntària de les seves intrigues, falsedat documental, corrupteles, prevaricació. Noms propis importants. Últimament s'hi havia exposat massa. S'havia convertit en un perill per a uns altres que estaven en el mateix joc. Estava tan embullat en la tela d'aranya enganxosa que havia creat que el seu únic objectiu era fugir sense deixar rastre. I el rastre era jo. Les seves eines, Alba i un tal Maurici Carbó, delinqüent comú que ella coneixia.

Alba em va explicar que aquest dia el va veure rondant pel polígon. Aquell tio es dedicava a realitzar encàrrecs, treballs bruts de poca importància, però últimament buscava algun assumpte que el retirés per una bona temporada del “mercat”. Anava a per tu, però per sort segueixes aquí.

Ordírem un pla. Calia destapar aquesta trama de corrupció mafiosa abans que no acabés amb nosaltres. Alba mostraria tots els seus dots de seducció per conquistar al Maurici. Sabia a quin pub anava habitualment. Quedaria amb ell i el convenceria perquè ens recolzés. Havia d'explicar a la policia el que sabia. No l'implicaríem en el que m'havia passat. Es convertiria en testimoni protegit. Com nosaltres dues.

Alba va venir a veure'm captivadora, suggeridora. Era atractiva però aquell dia havia buscat amb moltíssima cura la seva millor imatge. Tenia per fi la cita esperada. Tot acabaria aviat. Amb els seus ulls molt brillants es va acomiadar de mi. Em va torbar el seu fons de tristesa. Ja no hi va tornar.

I ara, que ella també és morta, espero que vingui la policia per treure'm de dins tot aquest dolor... S'escolten passos. S'obre la porta de l'habitació. L'uniforme impecable, les botes lluent.

Ressona l'esclat d'un soroll sord i precís.

Maurici - passat

té el seu puntet això de jugar als artistes maleïts i aquest Maurici com que és un artista s'ha entestat a posar el disc de l'Amy per recollir els quatre trastos de la Griselda que sembla mentida una dona amb aquesta creativitat amb aquestes ganes de menjar-se el món per mitjà de l'art aquesta gran paraula que utilitza per tot i que gairebé no significa ja res i és capaç de pintar aquestes quatre parets com si fossin un quadre d'aquests moderns que els venen per una passada de milions i que compren aquests imbècils que es creuen que són d'allò més que pixen i se la

torquen amb un paperet de fumar i que jo em passo cada dia per la pedra dels meus tripijocs, aquest paio que es diu com jo i no tenim res en comú doncs ell és un perdedor i jo en el cim de tot surant per sobre els cranis polits d'aquests cretins que es pensen que governen el món i només són titelles borinots pinotxos a les mans dels que tenen els diners i em demanen que se'ls netegi els poleixi i els doni esplendor que ja sé que em diuen la RAE, i la fava de la Griselda que de segur s'ha posat el pintallavis vermell que sap que em perd i ja estarà preparada i s'emportarà un bon ensurt quan vegi la bossa no s'ho creurà, que sens dubte pensa que la vaig tirar però jo tinc les meves manies i com que va arribar-hi amb ella doncs amb ella ha de marxar. I mira que li vaig dir que l'avisaria quan se'm passés la tonteria i ja se m'ha passat tot, la veritat és que me l'han feta passar, que no em deixen tenir ningú més enllà d'uns mesos que així no hi ha qui visqui ni es faci una amant ni fer arrels, que per a què les vull de tota manera però és que algun dia podrien deixar-me tranquil, però et confies i el primer mafio set ploramiques et truca al telèfon oficial i ho espatlla tot perquè està punxat, que dic jo que ja cal ser inútil o ximple o malasombra perquè aquest és un error de principiant ben capullo, i llavors necessito donar el telèfon de la noia aquesta que li estava jo agafant afecte. Gràcies que el Maurici hi és per tot allò que em vingui de gust que per això l'he tret de les urpes dels prestadors tres vegades i que es creu que a la meva ombra està segur i de segur

no n'està ningú que de seguida ve un espavilat d'aquests que surten als diaris cada vegada que ve el papa o el seu sogre i l'alcaldeessa els rep i el dels vestits li regala una llauneta de beluga i amb dues trucades envia a fer la mà tota la feina que un ha fet durant anys. No sé per què té fe en mi, segurament vol traure'm alguna cosa o ell està esperant a tenir-me a les seves mans, però hauria d'haver nascut tres-cents anys abans perquè és impossible que ni jo ni ningú no el vegi venir un mes abans, que és molt curtet i en això segueix els tòpics de les misses i els místers que si són guapos no saben dir més que això dels russos i l'ensaladilla i els candelabros. De vegades no dono crèdit a les meves ocurrències, mira que operar-me per assemblar-me jo a ell i no a l'inrevés com s'esperaria tothom i així tenir la coartada d'un doble al qual poder atribuir tot el que jo vulgui. Després diran que la coca no és bona, si vaig a tota virola controlant allò meu i el d'ell i tot allò de les dues boges aquestes que no me les puc empassar, l'una perquè gairebé m'he penjat d'ella i l'altra perquè es creu la reina del mambo i no és més ximple perquè no s'ha entrenat. Que què trac jo de matar-les ni de que se m'escapin, si el que vull jo és que sàpiguen que qui mana aquí és el Maurici el fill de la meva mare el que trau lluentor als comptes a Suïssa dels amos del totxo, sóc jo qui fa créixer els estalvis dels burgesets que aquests directorets estan redireccionant als paradisos fiscals els diners tan ben guanyats i tan ràpidament dissimulats i el que vull és que una a l'altra es protegeixin o es matin

entre elles en descobrir que és l'altra la que m'ha obligat a jugar amb els seus destins, i mentrestant el Maurici a la garjola uns mesos, que de seguida el trauré perquè em serveix més fora que dins però primer que s'espanti uns dies que la por té cura de la vinya, i no volem que els llobets creixin i s'esmolin massa els ullals i per això un parell d'ensurts a la garjola no li vindran malament, la Griselda que es recuperi dels cops i l'Alba que torni al teatre que jo m'he d'estar uns mesos a l'Argentina cuidant les meves vaques i els meus llimoners i sobretot veient la Terra de Foc que em té boig Ushuaia amb els seus blocs de gel. He de desaparèixer una temporadeta perquè l'idiota es va equivocar i em va trucar al telèfon del Ministeri, que és que cal ser maldestre perquè com t'atreveixes a trucar-me aquí si has estat tu qui ha manat punxar tots els telèfons per netejar la cara del Govern, i aquests escàndols són com les armes que les carrega el diable i mai no traus res de bo dels rius revoltats més que una mica de pesca bruta i uns peixaters cada dia més rics, que és per ells que hem diversificat els riscos, i els meus diners estan a nom dels meus fills aquests que ni l'Alba ni la Griselda saben que he adoptat i que ara estan sent criats en col·legis cars i exclusius dels boscos de Montana, els dos preciosos russos ben rossos i una bellesa de banús que serà el bàcul de la meva vellesa. Però trobaré a faltar aquestes nits amb la Griselda en la cofurna de Corretgeria que sembla un Kandinski o com vulgui déu que es digui aquest pintor que li agrada tant, i les

tardes amb l'Alba tan alta, amb aquesta classe que té amb el seu saber estar i amb els seus dots per a la conversa i que ningú no fa unes ratlles tan rectes com ella ni les esnifa amb aquesta delicadesa seva que sembla que està llepant-li una llagrimeta de la galta a un nadó de quatre dies, i aquestes cames llargues de deu mil dòlars de teràpia, diu com la priti Roberts tot envoltant-me la cintura. Quines nits i quines excursions al paradís i quina delícia, i em pregunto si seran així les argentines o em passaré a buscar-ne a la franja de Xile, i si no amb les turistes que mai no en falten. Quina coca tan bona per déu Maurici, d'on l'hauràs tret a banda que no em passa l'efecte. Encara tenim un parell d'hores per davant per a la cita. Clar que sí Mauri, dóna-li una altra vegada al play, clar que sí tio, no la deixis callar l'Amy que està cantant des del cel

Maurici - present

Informe policial**Departament: Unitat Específica de Treball per al Cas Esbudellador****Agent coordinador de la investigació: Comissari XXX****Núm. d'Expedient: XXX****Documents adjunts:**

- Informe d'Atestats

- Declaracions dels testimonis
- Informe de la Policia Científica
- Informe de balística
- Informe Forense
- Petició d'Informe a l'Institut d'Anatomia Forense, i resposta
- Fotocòpies dels fulls que queden del diari personal de G. R. (aquesta prova està a disposició per poder-la confrontar amb les fotocòpies enviades)

Descripció dels fets:

18:38 h. Recepció de la trucada en el Servei d'Emergències. Des de l'Hospital V. de la Salut informen que hi ha hagut un atemptat contra una de les pacients. S'ha sentit un tret d'arma i, en entrar en l'habitació 346, s'ha trobat la pacient morta. El presumpte individu que ha protagonitzat l'incident ha aconseguit fugir.

19:15 h. Personada la patrulla enviada al lloc dels fets, els agents que la integren han redactat un informe, el resum esquemàtic del qual aporta les següents dades:

Ha estat la Directora de l'Hospital, junt a un agent de seguretat, qui s'ha encarregat de rebre'ls i de

notificar-los, en assabentar-se pel personal, del que havia succeït.

Seguidament els informa de les mesures que ha pres per tal d'evitar el pànic en l'Hospital així com de preservar de qualsevol contaminació externa l'escenari del fets.

En arribar a la porta (en aquells moments, tancada) de l'habitació 346, troben un altre agent de seguretat que està custodiant l'escenari del crim.

En entrar-hi, descobreixen el cos de la pacient, Griselda R., en el llit tacat de sang que sembla rajarli del pit.

La directora fa cridar la infermera que havia sentit el tir i havia anat a l'habitació 346 i dos testimonis més els quals, del passadís estant, havien observat alguna cosa per tal de que informessin als nostres agents.

La infermera R.T.R. manifesta que, al sentir un crit, un tret i sorolls de corredisses s'havia precipitat a la porta de la citada habitació, tot i topant-se amb un home que fugia d'allí. Com a conseqüència de l'empenta, l'havia tirada a terra i li havia encastat el canó en el

pit del que ella pensa que era una pistola. Immediatament ha avisat al servei mèdic, i aquest ha constatat que la interfecta havia mort. R.T.R. ha estat atesa pels serveis d'urgència de l'Hospital de contusions al cap, colze i pit, i ha necessitat que se li administrés un calmant.

Els altres dos testimonis, F.S.L., pacient de la mateixa planta i A.T.M., persona externa a l'Hospital, que hi havia anat per visitar a un familiar ingressat també en l'anomenada planta 3a, corroboren tot lo que havia manifestat la infermera. Interrogats per la fesomia del fugitiu, han estat citats a Comissaria per a intentar de fer-ne un retrat robot.

Amb l'arribada de la Policia Científica (21:45 h), els agents han tornat a Comissaria a redactar el preceptiu informe.

L'informe de la Policia Científica, corroborat posteriorment per l'Informe forense, revela que la interfecta havia mort d'un sol tret, el qual li havia travessat el cor.

S'han descartat altres signes de violència.

S'observa un calaix regirat. Possiblement l'inici d'un escorcoll que el presumpte culpable no ha pogut acabar, a causa de l'arribada del personal de l'Hospital.

En l'escorcoll que ha seguit a la inspecció ocular, sota el coixí del llit on s'encontrava el cadàver, s'ha trobat un diari personal, al qual li falten uns fulls, arrancats de qualsevol manera. No obstant, per la datació d'alguns paràgrafs, els dies en què la pacient havia passat en l'Hospital, s'hi havien fet anotacions. S'adjunta el diari com a prova. Heus ací la transcripció de les notes més aclaridores:

*M'he assabentat de massa coses del M. C. i tots els seus
trípíjocs: el jutge M. C., els polítics M. R., A. A., J. A..., els
empresaris P. R., J. A. G... i més.*

Com he pogut estar tan cega amb el M.?

*Pensava que m'estimava. Només m'ha utilitzat per al
sexe i els seus afers.*

*Ha intentat matar-me. Sé que és ell qui ha contractat
algú per fer-ho.*

Ha vingut una dona, A., a veure'm a l'hospital. Em diu que va ser ella la que va interpretar el paperot del cotxe en el polígon, pagada pel M. I és ella la que va avisar la policia i l'ambulància que em va salvar.

M'ha ensenyat el periòdic que parla de la mort del M. C. Ella no s'ho creu, i jo ara tampoc.

Ha decidit acostar-se a l'altre M. per descobrir la veritat i escampar-la per tot arreu. Sabem les dues que això és molt perillós. Està decidida a córrer riscos. També a ella l'ha utilitzada.

Ha mort l'A.? Una trucada anònima això m'ha dit.

No puc esperar més. Ho tornarà a intentar. Avisaré la policia. Tinc molta por.

Informe Tècnic i de Comissaria:

- El resultat dels dibuixos robots dels dos testimonis dels fets (confrontats pels tècnics posteriorment) ha donat un resultat sorprenent (i que s'adiu a allò que les últimes pàgines del diari de

l'assassinada posaven de manifest): El presumpte culpable sembla ser l'empresari assassinat recentment, Maurici Carbó.

- Estudiades les dades i inicials que apareixen a l'esmentat diari, han fet arribar els tècnics a la conclusió que les inicials M.C. corresponen a Maurici Carbó, i la inicial A. I el nom Alba seria Alba C., també trobada assassinada recentment en un raval dels afores de la ciutat.

- Informat el Departament Forense de les conclusions anteriors, ha estat requerit per tal de que se li fessin proves d'ADN al cadàver adjudicat a Maurici Carbó, però se'ns ha comunicat que algú s'havia apressat a incinerar-lo, per lo qual és impossible de corroborar aquesta teoria.

- Quant a l'altre M., que apareix en les anotacions del diari de la interfecta G. R., i que podem identificar amb un simple delinqüent de petits treballs per encàrrec, ha sigut cursada l'ordre de recerca i captura a la Policia i a la Interpol (Se sap que el suposadament difunt Maurici Carbó tenia possessions immobiliàries, ramaderes i agràries a l'Argentina, entre d'altres països sud-

americans), sense que aquesta ordre, fins al moment present, hagi donat cap resultat positiu.

- D'altra banda, hem averiguat que en els últims anys havia adoptat tres fills, que actualment estan interns en col·legis d'Estats Units, i els quals són els únics hereus de tota la seva fortuna.

- Mentre aquesta Unitat Específica de Treball continua en la investigació dels presumptes assassinats, i com que sembla que aquests casos estan connectats amb la trama de corrupció **Àgora** que se segueix contra polítics, jutges, empresaris i d'altres personalitats, aconsellem enviar aquest informe a la citada **Unitat Específica de Treball per al cas Àgora**.